

τὰ ἦραι πολυχρόνιοι ρ' ἀρχούν πολλήν ὑγεία,
καὶ ηὐχή σου ἄγια εἰς τὸν θεόν τὰ φθόνη
νίσσις καὶ θυγατέρας τε αὐτοῖς διὰ τὰ δώσῃ.

'Ο πατριάρχης σῆκωσε πρὸς οὐρανοὺς τὸ δύμα,
βασιλίσσαρεν εὐχήθηκε καὶ βασιλέαρ μέγα
εὐχήθηκε, συγχάρησε καὶ κατευλόγησε τοὺς,
θεός καὶ παμακάριστος τὰ ἦραι πάρτα μὲν αἴτοις
καὶ ἄγιοι Ἀρχάγγελοι, Προφῆται, Ἀπόστολοι,
Ἄρχιερεις, καὶ Μάρτυρες καὶ ὄλοι οἱ ἄγιοι.
Καὶ σχῆμα τοτες ἔκαρεν οἱ μέγαις πατριάρχης
πρὸς βασιλέα μέγιστον οἱ πρῶτοι ἀργιθέτης.

Καὶ διάτερος ἐλάλησεν θεῖον μητροπολίτην
σούδον τὸν Ἱερόθεου καὶ θεῖον ἀρχιθέτην.
Μητροπολίτα ἀκονε καίης Μορέυθασιας,
χαρισματα ποδὸν δίδοι σοι οἱ βασιλεῖς οἱ μέγαις,
Θεόδωρος οἱ πράτιστος μέγα.λης Μοσχοβίας
Βλαυτιμερίου Νομαρχιον μεγάλης τῆς Ἀρσιας.
Δῶρα χαρίζει σοι πολλὰ γὰρ εὐχεῖται δι' αὐτοῦ
τὸν μέγαν τὸν Θεότατεπτερ, τὸν Θεοτυμητερον.
Ποτέρι δίδοι σοι ἀργυροῦν μέγα καὶ χρυσωμέτορον,
καὶ χάλδι δίδοι σοι καλὸν καὶ εὑμεροῦν ἀτλάζι
καὶ καμπονχάριον Βερέτικον μεταξώτ' ὥρα σόφη.
Δίδοι σοι καὶ σαμούρα ἀπὸ τὴν Συμπηρίαν,
καὶ χρίματα Νομαρχίαν βασιλοβούλωμέτρα.
Μητροπολίτης σῆκωσε χεῖράς τοις τὰς τιμᾶς,
τὸν βασιλέα εὐχήθηκε ἐξ ὅ.λης του καρδιας,
Εἶπε καὶ ἔτερα πολλὰ ὡσάρ τὸν πατριάρχην
καὶ ἀπὸ ἔκει ἐπροσκύνησε τότε κατὰ τὴν τάξιν.
Καὶ ἀπὸ ἔκει τρίτο ἐλάλησεν ἐστατορ ἐπισκόπων
τοῦ θρόνου Ἑλαστωρὸς τε ἐκείνων ιερέων,
Ἀρσένιος τὸν ταπεινὸν καὶ τὸν Κεριτευμέτορον.
'Ω ἀρχιθέτα ταπεινὸν τὸν Ἑλαστωρὸς θρόνου
καὶ γωρας περιψήμον τε ἐκείνης δημορίου
ἀπὸ σύραι δίδαι τῷν σοφῶν καὶ τῷν ἀπειρωναχλίοις.
Ο αὐτοκράτερον βασιλεὺς Θεόδωρος οἱ μέγαις
Βλαυτιμερίου Μόσχοβον καὶ πάσης τῆς Ἀρσιας
δῶρα σοι δίδοι περισσα καλὴν εὐεργεσίαν
πάρτα γὰρ εὐχεσσαι θεόν δι' αὐτοῦ τὴν ὑγείαν.
Ποτέρι δίδοι σοι ἀργυροῦν μέγα καὶ χρυσωμέτορον
πολλὰ γὰρ ἀραιστατορ καλὰ γὰρ σκεπασμέτορον
καὶ χάλδι δίδοι σοι καλὸν καὶ εὑμεροῦν ἀτλάζι,
καὶ καμπονχάριον Βερέτικον μεταξώτ' ὥρα σόφη.
Χαρίζει σοι δαμούρια ἀπὸ τὴν Συμπηρίαν
καὶ χρήματα Νομαρχία μὲν εἰδιάρ του βοῦλαν,
πάρτα γὰρ εὐχεσσαι θεόν δι' αὐτοῦ τὴν ὑγείαν
γὰρ ἦραι πολυχρόνιοι ρ' ἄγγι πολλήν ὑγείαν.
Τότες ἐγὼ ἐσηκώσαι τὰς ταπεινάς μου χεῖρας
τὸν βασιλέα εὐχήθηκα ἐξ ὅ.λης μου καρδιας,
γὰρ ζήση χρόνους ασρισσοῦντες ρ' ἄγγι πολλήν ὑγείαν.
Καὶ πῆγα καὶ ἐκαθῆσα πάλιν ἔκει ὅπ' οδμον
καὶ ἀλλοις πάρτας γάρησε τοῦ πατριάρχου ἀπ' οι-

[ταυτ.]

Χαιρεσθε καὶ εὐχράτεσθε τοῦ πατριάρχου ὅ.λοι
'Ο βασιλεὺς χαρίζει σας πολλήν ἐλεημοσύνην.
Καὶ πάρτας ἐπροσκύνησαρ τὸν μέγαν βασιλέα
Θεόδωρο τὸν πράτιστον αὐτοκρατόρων μέγαν.

Ηάλιτρ ἐγὼ ἐπροσκύνησα τίσσε τὸν βασιλέα
Θεόδωρο τὸν πράτιστον ορθόδοξον τὸν μέγαν,
ἐπάκιον ἐγώνησα μετὰ φωνῆς μεγάλης.

'Ω βασιλεὺς Θεόδωρε ἀρατοῦτης καὶ ὀστης
Βλαυτιμερίου Μόσχοβον καὶ πάσης τῆς ሆρσιας
καὶ πάσης γῆς Ἀρκτώμας μεγάλης Συμπηρίας
κράτιστε, εὐσεβέστε, θεοτελετε καὶ μέγα,
ἄγιων ἀγιώτατε τῶν εὐσεβῶν η ἕλκη.

'Εγὼ οἱ εὐτελεστατος πάρτων τῶν ἐπισκόπων
Ἀρσένιος οἱ ταπεινὸς μικρότερος τῶν ἄλλων,
ιδίοισον φιλεσπλαγχνος διοῦ εἰς πάρτας ἔχει
εἰς ιδικοὺς εἰς ἑτούς τε καὶ εἰς τοὺς πάρτας

[πράττεις]

γελασθρωπιαν ἔλεος τὴν καθεκάστην μέραν
ηγάπησα γὰρ κάθημαι τόπον πολλὰ μαρτύρια
ἐκ συγγενῶν πατριδος τε καὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας,
πάρτα γὰρ εὐχωματι θεόν τόπτας καὶ τὰς ημέρας
γὰρ ἤσαι πολυχρόνιος ρ' ἄγης πολλήν ὑγείαν
γὰρ βασιλεύης πάρτητε ἔθνη πολλὰ περίσσα.

Νὰ πράττης πάρτα τὰ πολλὰ ὡς ἔχεις προθεμάταν
εὐεργεσίας περισσας τὴν καθεκάστην γέραν.

Καὶ πάλιν ἐπροσκύνησα ἔως τῆς γῆς τὸ δάφνος
Θεόδωρο τὸν ἀρατα, γριοτιανὸν τὸ κλῖος.

'Ο βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς ἐφησε πρὸς ἐμέραν
γὰρ ἔγγις θάρρος περισσατε τὰ ἀγαπαθεων σύρα,

κάστην γὰρ ἐχῆς περισσα μὲν αὐτων τὰ χωρία
ἀργιερεὺς γὰρ ἤσαι σὺ εἰς ἀπαρτα ἐκεῖτα.

Καὶ πάλιν ἐπροσκύνησα ὡς τὴς γῆς καὶ εῖλα,
Θεός οἱ παμμακάριστος τὰ ἦραι μὲν αἴτοις πάρτα.

Καὶ πατριάρχης μέγιστος ἐφησε δι' ἐμέρα
λόγια τὰ ὀφέλια πολλὰ εὐχαριστημέτρα.

Καὶ πάλιν τότε εὐλόγησεν οἱ μέγαις πατριάρχης
Θεόδωρο τὸν ἀρατα ሆρσιας τῆς μεγάλης.

Καὶ ἀπὸ ἔκει συγχωρήθηκαν οἱ εἰς ὑπέρ τοῦ ἄλλου.

Τότε καὶ συμπροσθόδοσεν οἱ βασιλεὺς οἱ μέγαις
τὸν πατριάρχην μέγιστον τῆς ሆρσιας

ἔως τὴν πύλην τὴν χρυσὴν ἐκείνου παλατίου.

'Ελεῖ καὶ ἐχωρισθησαρ οἱ εἰς ἀπό τοῦ ἄλλου
καὶ ἀπὸ ἔκει ἐπορεύθημεν μετὰ πολλῶν ἀργιθέτων
εἰς οἰκους ὃπου ἤμεστε μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων.

ΕΙΣ ΚΟΡΑΚΑΣ Η ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ.

—600—

Διηγῆμα ἀθίκωτο τῆς Συρίας Γαλης.

(Συνεγ. "Ιδε οὐλλαδ. 933.)

Βλέπουσα δὲ η Κ. Ρεντζούρ δὲν δέν τίδύνατο να κάμψῃ τὴν αὐστηρότητα τοῦ συζύγου της, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμον της κλαλουσα, καὶ ἀντιπερισπεμένη μεταξύ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς φίλοστοργίας, μάτιν ἐπροσπάθει γὰρ ὑπεκρύστηκε εἰς τὴν πράτην, διότι δέν δέν τίδύνατο γ' ἀνεγένθη τὴν ιδέαν δὲν

νίστης θέλει φυλακεισθῆ διὰ ποσάτες, ἵν εδύνατο αὐτὴν νὰ ἔσχοφλήσῃ. Αποφασίσασι λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ὄργὴν τοῦ ἀνδρός της νὰ ἐκπεθῇ, ἐκάλεσε τὴν γραίν παιδαγωγόν, καὶ τὴν ἕπεμψε νὰ εἴπῃ τὸν Σωσθένην νὰ ἔλθῃ αἱρέσως πρὸς τὴν μητέρα του, αλλὰ διὰ τῆς κεφαλημένης κλίμακος, όπως οὐδεὶς τὴν ιδῇ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐνῷ δ' ἡ γραία Μαργαρίτα ἀκοσμοῦτε ἐπορεύετο εἰς τοὺς Σωσθένους, ἔγραψεν ἡ Κ. Πενεκούρ πρὸς τὸν τραπεζίτην παρ' ϕ εἶγε τὰς ἀλίγας οἰκονομίας της, νὰ τὰς δώσῃ δλάς τῷ Σωσθένει ἐπὶ ἀπλῆ ἀποδείξει του. Άλλ' η Μαργαρίτα εἰσελθοῦσα, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν της, ὅτι ὁ Σωσθένης εἶχεν ἔστλησι τῆς οἰκίας ἀλίγας στεγμάτα, καὶ τὸ συναμβίλοπε μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὅτι δὲ ὁ ὑπηρέτης Λαύτονος, οὗτος τὸν συνάδευτη φέσιν μέγα δέμειον ὑπὸ μάλην, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρόν· αἱτητικά τὰς ἔλθη ζητῶν τὸν Κ. Σωσθένην, εἰπὲ ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὴν εξαγήν.²

Τρίτη ἡ του ἡ ὥρα μετὰ τὸ μετονύκτιον, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου φθινόπωρον, ὥστε ἡ αὔγη ἦν ἔτι μακράν. Άν τρέχετο ὁ Σωσθένης νὰ κρουσῇ την θύραν φίλου τηνός, Ζητῶν ἀπολογίαν, θὲ ἀντεργάτης πᾶσαν τὴν οἰκίαν, καὶ θὰ ἐπρόδιδε τὴν οἰκτρὰν θέσιν του. Απεράσιστε λοιπὸν νὰ μεταβῇ εἰς ἐν τῶν μικρῶν ξενοδοχείων ἔκεινων, τῶν παρακειμένων εἰς τοὺς σταθμεύεις τῶν ὀδοιπορικῶν ἀμαξῶν, σπου καταλύουσιν οἱ ἐν νυκτὶ ἀφικνούμενοι δόμοιπόροι, μέχρις οὗ τὸ πρωὶ εὑρωσι κατοικίαν. Τὸ βαλάντιόν του περιεῖται τινὰ νομίσματα, ὥστε εδύνατο νὰ μείνῃ τινὰς ἡμέρας. Εἶγε μὲ καὶ τὸ διαβατήριον δι' οὗ εἶγεν δόμοιποροῖσι πρὸ ἐιδὸς ἔτους, ὥστε δὲ ξενοδόχος δὲν εἶγε λόγον νὰ μὴ τὸν δεχθῇ. Μόλις δὲ ἐγκαταστάσεις εἰς τὸν μικρὸν, φυπάρην καὶ σκοτεινὸν κοιτῶνά του, ὅπου ἡλπίζει νὰ δικρύγγῃ τὰς καταζητήσεις τῶν δανειστῶν του, καλέστας τὸν Αντώνιον τῷ εἶπεν· — Ιπαγε εἰς τὸν ἀνάτολον Γενεδιέρχ, εἰπέτω τί μοι συμβαίνει καὶ ποῦ δικρένω, παραγγέλλων δικρένως αὐτῷ νὰ μὴ τὸ εἴπῃ εἰς οὐδένα. Επειτα δὲ ἐπιστρέψει εἰς τὸν πατρὸς μου, διότι δὲν ἐγω πῶς ν' ἀνταμείψω τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ἐπομένως δὲν δύναμαι νὰ τὴν δεχθῶ. Τὸ μόνον δὲ απαιτῶ παρὰ τοῦ, εἶναι ν' ἀπαντᾶς εἰς δόλους δισοὶ σ' ἔρωτῶν περὶ ἔμοι, διότι δὲν τίσειρεις ποῦ εὑρίσκομαι· καὶ τοῦτο δὲν θὰ εἶναι ψεῦδας πολὺν κατρόν, διότι εἰς τὴν ἀποτρόπιον αὕτην κατοικίαν θὰ μείνω μόνον μέχρις οὗ εῦρω καταφύγιον ἀσφαλές καὶ κατάλληλον. Μετ' οὐ πολὺ οἱ φίλοι μου θὰ μὲ συνδράμοιτε διὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῶν τοκογλύρων ἔκεινον καὶ τοὺς κλητῆράς του. Άν δὲ καὶ οἱ φίλοι μου φερμῶσι πρὸς ἐμὲ καθὼς ὁ πατέρας μου, θὰ εῦρω τρόπουν ν' ἀπαλλαγῆ διὰ μεγάλης τηνός ἀποφάσεως. Οστικὲς εἶγει θάρρος, κατορθώνει τὰ πάντα.

Ο Αντώνιος ἐπράξει ἀκριβῶς ὡς ὁ Σωσθένης τῷ εἶπεν. Άλλὰ μέχρι τηνός δὲν ἡμπόρεσε νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὴν νέαν κυρίαν του, τὴν Βαλερίαν, ποῦ ἐκρύπτετο ὁ ἀδελφός της· ή δὲ Βαλερία ἐσπεύσει νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ἡ πρὸς τὸν τραπεζίτην ἐπιστολὴ ἐστάλη τὴν αὕτην ἡμέραν διὰ

τοῦ Αντώνιου. Προσέθηκε δὲ μόνον ἡ Κ. Πενεκούρ τὴν παρακλησιν νὰ σταλέσῃ τὰ γράμματα εἰς τὸν Σωσθένην ἐκ μέρους φίλου τηνός, ὅστις θέλει νὰ μείνῃ ἀγνωστός.

Απερίγραπτος ἦν ἡ γαρά του Σωσθένους ὅτε ἔλυθε τὴν ἀνέλπιστον ταύτην βούλειαν. Άμα εἰσπράξεις τὰ γράμματα, ἔτρεξεν εἰς έλους τοὺς φίλους του, διὰ ν' ανακαλύψῃ καὶ εὐχαριστήσῃ ἐκείνον εἰς ἓν εὐόλι. Σεν ὅτι ὠφελει τὴν μεγάλην ταύτην ὑπερέσειν. Άλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ τύμολογήσῃ ἐκείνον εύεργετην καὶ νὰ δεγκῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης του, διότι πάντες ἐλεγον ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔγουσι βοηθίας σύναγκην, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἔνας τοπούτον γενναῖν. Τέλος δὲ, ἀπελπισθεὶς νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἔχεμοθειαν τοῦ συεγένετου του, ἐσκεφθη πᾶς νὰ ἐκμεταλλεύτῃ τὰ πρωτερήματα, καὶ αὗτα τὰ εἰλεῖταματα τῆς νέας του θέσεως. Η σύνταξις ἦτις τῷ ἐργαγεῖτο διὰ τὰς μικρὰς του ἀνάγκας σταν κατώκει καὶ ἐτρέφετο εἰς τὸν πατέρα του, τῷ ἡτον τότε ἀνεπαρκῆς οὐχ ἦτον δικαὶος ἀπόρρεσιν εἶγε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν πατρινὴν εἰρήτην, ὡς ἀνόητας τὴν οἰκίαν, καὶ ἐθεώρει ὡς ἀντιστηματα ἀπαρκεῖς τῶν στερήσεων ἃς ἐμελλεν ἡ πενία νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντός καθίκοντας, ἀπὸ πασῶν τῶν ὄχληρῶν ἔκεινων ὑπογρεώσεων δις οἱ συγγενεῖς ἀποιτοῦσιν. Άλλως τε ἐσκέπτετο ὅτι μὴ ὡς ἀφυής οὐδὲ ὀκνηρός, εδύνατο νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ Ζήνην ἐργαζόμενος εδύνατο νὰ ζητήσῃ θέσιν εἰς τὰ γραφεῖα ἐνὸς τῶν ὑπουργείων, οὗ προέστατο ὁ θεῖος τοῦ φίλου του Φερδινάνδου. Εἴτερος τῶν συνεταίρων αὐτοῦ ἦτον ἀρχισυντάκτης μικρᾶς τηνός ἐφημεριδος εἰς ταύτην θὰ ἐδιδειν ἄρθρα, θὰ τῇ ἐπώλει τὰ δημητικὰ σκάμυματα του δὲ μέχρι τοῦδε ἐδαψίλεις δωρεάν. Καὶ τῷ δοντι τὸ δρῦδὸν τούτο σγέδιεν τῷ ἐπέτυχε κατ' ἀργακάς. Αιότι η ἀναρροφά του πρὸς τὸν ὑπουργὸν ἐνεκρίθη καὶ τῷ ἐδόθη ἡ μικρὰ θέσις δι' ἡς ἐμελλεν νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ Ζήνην τῷ ἐδόθη δικαὶος καταματικὴν παράκλησιν τοῦ πατρὸς του, πληροφορουμένου περὶ πάντων ὑπὸ τοῦ Αντώνιου, οὗτος θὲν, φαίνεται, παραδίδειγμα ὑπηρέτου, διότι εἶγε καρύζει ὅτι εὐχαριστεῖται νὰ ὑπηρετῇ τὸν νέον του κύριον ἀμισθί μιὰ τὸ παρόν, καὶ μόνον ἐπ' ἐλπίδι μελλουσα; ἀμοιβῆς. Η αὐταπάρνησις δικρένως αὐτῇ δὲν ἦτον δοσον μεγάλη ἐφαίνετο, διότι ἡ Κ. Πενεκούρ ἐξωφλει μυστικῶς αλλὰ καὶ τακτικῶς τὰ μηνικία δοσα ὁ οἰδές της ἐνόμιζεν ὅτι ὠφειλε.

Μάτην δικαὶος η διατυχής μήτηρ καὶ η θυγάτηρ της ἔγραφεν ἐπιστολὰς ἐπὶ ἐπιστολῶν, προσκαλούσαι τὸν ἀσωτὸν οὐδὲν νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὸν πατέρα τὴν ἐστίαν καὶ νὰ ζητήσῃ συγγέρωταν. Εἰς οὐλας ταύτας τὰς παρακλησίες των ὁ Σωσθένης ἀπέντα πάντωτε.

— Εδικόγθην ἀναξίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου. Ήστε δὲν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐπειτα δὲ, ἐκβεβαγχευμένος ὑπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας του, δέν μετενόει, διότι καὶ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του τὴν ἀγάπην ἐθυσίαζεν εἰς αὐτῶν.

Μάτην δὲ θεῖος του, δὲ ποιητής, τῷ εἶχε προσφέρει ἐν συμέτοψῃ ἑπιστολῇ, κεκοσμημένῃ δι' ἀξιωμάτων καὶ πικρῶν ἐλέγχων, νὰ κατορθώσῃ συνέντευξιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προέδρου, καὶ νὴ ἐπιφέρῃ τούτου τὴν ἔξιλέωπιν. Τὸ πῆργε δὲ καὶ νέον τι αἰσθημα, καθιστῶν αὐτὸν ἐπιμονώτερον ἐν τῷ ἀντιστάτει του. Συνοδεύων πᾶσαν ἐσπέραν τὸν φίλον του Ἀνατόλιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Οὐρανίας, εἶχε θελγῆθη δὲ Σωσθένης ὑπὸ τῶν χριτῶν νέας καὶ καλῆς ὁρχηστρίας, ἵνα αἱ ἐπαφρόδιτοι θέσεις, αἱ ἐντεχνοὶ θερμακτοῦδες ἥργιζον προκαλοῦσαι τὰς γειροκροτήσεις τοῦ θεάτρου, τὰς περιποιήσεις τῶν φοιτητῶν τῶν παρασκηνίων, καὶ τὰ περιπαθῆ αἰτημάτα τῆς γρυπῆς νεολαίας.

Ως μόνη κεράλαια ἔχον τὰ ἀτομικὰ αὐτοῦ προτερήματα, δὲν ἔλπιζεν δὲ Σωσθένης νὰ ὑπερισχύσῃ τοσοῦτον φοβερῶν ἀντιζῆλων. Άλλα καὶ τοις ὁρχηστρικ., ἢ νέας ἀμενατὶς ἡτον πνευματώδης, καὶ τούγαριστεῖτο μᾶλλον ἐι τῶν εύφυῶν ἀστεῖσμῶν τοῦ νεού Ρεννεκούρ, ἢ ἐκ τῶν ἀνουσίων περιποιήσεων τῶν ἄλλων τῆς ἑραστῶν. Προσέτι δὲ εἶχεν ὑπὲρ αὐτοὺς καὶ τὸ προτέρημα διὰ διάκονος της Κ. Αμενατὶς ἀνεβαίνειν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐδύνατο νὰ δημοσίεύῃ διὰ τοῦ τύπου ὑπερβολικὰ αὐτῆς ἐγκιώμια· καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θεραπείας εἶναι ἀκταρμάγητον δι' ἕθεποισιν. Προσέτι δὲ ἐξεκάνου τὸ βαλάντιόν του εἰς δύορα ἐλάχιστε μὲν, οὐχ ἡττον δ' ἐνώπερα τῶν οἰκονομικῶν του δυνάμεων.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἀπαντήσας τὴν Κ. Αμενατίδα, τὴν προσέφερε τὸν βραχίονα, ἢ δὲ συγκατένευσε νὰ τὸν δεχθῇ. Ήπι δὲ τοῦ περιπάτου των, ἐστάθη ἡ ὁρχηστρικὴ ἐμπρὸς ἐνὸς τῶν λειτπρῶν ἐκείνων ἐργαστηρίων, ἐν οἷς εἰσὶν ἐνκποτεθειμένα παντοῖα μεταιωνικὰ μνημεῖα, κινεζικοὶ θεσαυροί, ψηφίστεοι τράπεζαι ἐκ τῶν κοτμουσῶν τὰς αἰθούσας ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ, ἐπίγρυπτα χαλκουργήματα, ἐπιπλα τορνευτὰ κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ, καὶ ἀργαλισθανῆ διάλιθα κοσμήματα, ἐκ τῶν κατασκευαζομένων κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰώνας. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν διέκρινεν ἡ Αμενατὶς γοτθικὴν τινὰ πόρπην, περιέχουσαν ὠρολόγιον περικοσμούμενον διὰ μικρῶν ἀδαμάντων. Καὶ ἡτον μὲν ἡ πόρπη βαρεῖχ, καὶ ἀσυημον τὸ ὠρολόγιον καὶ οἱ ἀδάμαντες ἐκλεπίσματα ὀλιγότιμα, οὐχ ἡττον δύος ἑκατοῦντο διεγίλια φράγκα διὰ τὸ κακότεχνον τοῦτο κόσμημα, καὶ ἡ Ἀμενατὶς τὰ εὑρίσκεν ἔξαίσιον ἀλλὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ οὔτε τὸ ἐφυντάζετο, διότι ἡ ζητουμένη ποσότης ὑπερβέχει πολὺ τὰς δυνάμεις της· γῆθανετο δύος πολλὴν διὰ τοῦτο λύπην, δεκάκις ἐλάχιμην καὶ ἀρινε τὴν πόρπην, ἐκατοντάκις ἐρώτησε τὸν παλητὴν ἀν καλὸν εἶναι τὸ ὠρολόγιον, ἀν πολλὴ δέν εἶναι τῶν ἀδαμάντων ἡ τιμὴ, καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὴν στερήῃ.

Πλήρης ἀπελπισίας δὲ Σωσθένης, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ τούχαριστήσῃ ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὁρχηστρίδος, ἐλεγε καθ' ἐκυτόν· « Θὰ τὴν ἀγοράσω δύος τὴν πόρπην καὶ ἀναγκασθῶ νὰ γρεωθῶ

πάλιν διὰ νὰ τὴν δώσω. » Τῆς δὲ αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐπέσαν δὲ Σωσθένης ἦν προσκεκλημένος εἰς τῶν δείπνων ἐκείνων, τῶν γαρκαπτηροῦσμένων ὡς δείπνων νέων, ἀν καὶ τινες ὥραιαι γυναικες παρευρίσκωνται εἰς αὐτά· διότι αἱ περιποιήσεις πρὸς τὰς κυρίκς εἰσὶν ἐν αὐτοῖς στοπὸς πολὺ δευτερεύων, πρωτεύων δὲ καὶ προέξων τὸ γαρτοπαγνιον. Ενταῦθα εἶδε τὴν τύχην στάθερῶν προσμειδῶταν ξένον τινὰ νέον, κερδίζοντα εἰς πᾶσαν απρόφην τῶν γαρτίων, εἴτε καλὴν εἴτε καὶ κακήν. Τὰ γαρτονούσιματα, τὰ φλωρίς ἐπιφρέμοντο ἐμπρὸς αὐτοῦ. Εἰς διατί νὰ μὴν ἔγω καὶ σγῶ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν; Ο εἶπεν δὲ Σωσθένης· καὶ ἄμα βλέπει θέσιν κενὴν εἰς τὸν ὄλεθρον πράσινον τάπητα, καταλαμβάνει ταύτην μετὰ σπουδῆς.

Κατ' ἀρχὰς τινὲς ἐπιτυχίαι τῷ ἐδωσαν τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ τὰ διεγίλια φράγκα ὡν εἶγεν ἀνάγκην διὰ τὴν πόρπην, καὶ ἡ καρδία του ἐσκίρτα ἐξ αγχελλιάτεως. Άλλὰ μετ' ὀλίγοις ἢ τύχη ἐστράφη, καὶ ἀποτυχίαι τῆρισαν, καὶ απώλεσεν δὲ Σωσθένης πάντα δσα εἰχει κερδίσει, μετὰ ταῦτα δσον χρυσὸν εἶγεν ἐφ' ἐκυτοῦ, καὶ ἐπειτα καὶ ἐπὶ πιστώσει, καὶ μέχρι τέλους ἀπειρύθη τῆς συναναστροφῆς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἀνθρώπου εἰς ὅν ἡ τιμὴ εἰκοσιτέσσαρες μάνας ὥρας παρέχει προθεσμίαν δύος ἀποτίσης δὲ εἶγεν ἀπολέσεις ἐξ γιλιάδας δραχμῶν, καὶ δὲ δὲν ἡζευρε πόθεν νὰ πορισθῇ.

Τὸ πρῶτόν του κίνημα δὲ νὰ ὀδεύσῃ πρὸς τὸν φίλον του Ἀνατόλιον καὶ νὰ τῷ διηγηθῇ τὴν στενογράφειν του. Άλλα καὶ αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸν εὗρεν, ἔτοιμον νὰ διερθῇ εἰς τοὺς πάδας τοῦ Δουκὸς, τοῦ πατρός του, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βασιλείαν του, ἐλπίζων δὲ νὰ κινήσῃ καὶ τὸν συμπάθειαν γραίας τινὸς καὶ πλουσίας θείας του, θη πολλάκις ὀδηγεῖ εἰς τὸν περίπατον, στηρίζων τὰ κλανούμενα βήματά της, καὶ ἡτοις εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς περιποιήσεις του, ἢν πιθανὸν νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει. Άλλα δὲ Σωσθένης, διεστῶς πρὸς πᾶσαν τὴν εἰκογένειάν του, δὲν εἶχε τὸ καταφύγιον τοῦτο. Μάτην δὲ ζητήσας νὰ ἐφεύρῃ, πόθεν ἐδύνατο ν' ἀρυσθῇ δὲ Σωσθένης τοιχύτην ποσότητα ἐν τοσούτῳ διατήματι χρόνου,

— Μάτην, τῷ εἶπεν δὲ Ανατόλιος, ἐπιθεωροῦ πάγτας τοὺς παρελθόντας καὶ τοὺς παρόντας φίλους μας. Ενα μόνον ἀνθρώπου γνωρίζω δυνάμενον νὰ συνδράμῃ. Άλλα δὲν θέλεις δεχθῆ.

— Διατί; εἶπεν δὲ Σωσθένης. Εκτὸς μόνου τοῦ πατρός μου, δστις, πρῶτον, δὲν θέλει μὲ συνδράμει, καὶ παρ' οὖ, δεύτερον, ομωσει νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ τίποτε, δέχομαι προσθύμιας τὴν συνδρομὴν παρ' οἶου δήποτε, καὶ παρ' ἀγνώστων αὐτῶν.

— Α! τῷ δντι; Ο ἀνθρώπος οὗτος δὲν σ' εἶναι παντελῶς ἀγνωστος. Δυστυχῶς δλον τὸ ἐναντίον μάλιστα.

— Δὲν σ' ἔννοω.

— Πέρυσι ἐλαύνειν ἀλυσιν ἀδαμάντων, ὡν ἡ τιμὴ ὑπερβαίνει τὰς ἐξ γιλιάδας φράγκων.

— Πῶς; ἔννοεις . . .

— Ναι, έννοιω τὴν ἀμενατίδα. Τρέφει φιλίαν περὶ σὲ, καὶ εὐτυχής θέλει νομισθῆ δύναμένη νὰ πὲ βοηθήσῃ, ὅταν μάλιστα μάθῃ δτι αὐτὴ εἶναι ἡ αθώα κίτια τῆς δεινῆς θέσεώς του. Καὶ περισσότερον εἰμὶ βεβαιὸς δτι σοὶ θυσιάζει προθύμως. Τί τὸ παράδοξον; τῇ ζητεῖς δλίγων ἡμερῶν δάκνειν, διότι βεβαίως πολλαὶ ἡμέραι δὲν θὰ παρέλθουσι γωρίς νὰ εὑρῃς φίλον ἢ ἐπιχείρησιν τινα δι' ἥς νὰ δυνηθῆς νὰ τὴν ἔξοφλήσῃς.

— Έγὼ νὰ δανεισθῶ ἔξι χιλιάδας φράγκων παρὰ γυναικός, παρὰ δρυιστρίδος; ὦ! εἰς τὴν τοιαύτην καταστρύνην δὲν δύναμαι νὰ ἔκτεινο.

— Τί νὰ γίνη; τὸ κατεπείγον εἶναι νὰ σωθῆς ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ὁ ἄγγλος εἰς δὲν ἀφίλεις ἐπιστρέψει αὔριον εἰς Λονδίνον. ἀνέγεσσαι νὰ μείνῃ φρονῶν δτι οἱ Γάλλοι δὲν πληρώνουσι τὰ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς χρέη; Ἡ ὑπόληψις δῆτας σου τῆς ζωῆς διακινδυνεύει. Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ ἔκλεπτον μᾶλλον τὴν θείαν μου, καὶ δὲν ἔμελλον νὰ καταδικασθῶ εἰς αγγόνην, παρὰ ν' ἀφήσω τὸν ὑπερήφανον αὐτὸν ὑπερθαλάσσιον εὐπατρίδην νὰ λέγῃ δτι ἡ τιμὴ τῶν εὐγενῶν Γάλλων δὲν εἶναι ἐπίσης ἀσφαλῆς δσον τὸ ξέφρος αὐτῶν.

— Θεέ μου, τί νὰ γίνω; ἀνέκραζεν ὁ Σωσθένης ἐν ἀπελπισίᾳ· τί ν' ἀποφασίσω; Μεταξὺ δύω ἐπίσης ἀτίμων πράξεων ἀμφιταλαντεύομαι, καὶ κατ' ἀμφοτέρων ἐπίσης κατεξανίστανται τὰ αἰσθήματά μου. Οχι! δὲν θὰ ὑφεληθῶ ἐκ τῆς οἰλίας τῆς καλῆς ταύτης κόρης, δπως τὴν σύρω εἰς τὸν ὄλεθρόν της. Καὶ ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει τρόπος σωτηρίας, θὰ ἔξελθω ἀξιοπρεπῶς τοῦ ἀγῶνος.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἔξηλθε, κλείων τὴν θύραν θορυβωδῶς, καὶ ἀπελθὼν κατεκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἐκεῖ δὲν ἤρξατο πικρῶς καταμεμφύμενος ἐσυτοῦ, τῆς ἀφρονός του διαγωγῆς, τῶν σφαλμάτων ἀτινα βαθυγόδων τὸν παρέσυρον εἰς τὸ βάρος θρόνου. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν τῷ ἐπαντίλθεν ἡ ιδέα νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀμενατίδος, αλλ' ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, διότι ἀμέσως τῷ ἐπῆλθον εἰς τὴν μνήμην δοσα φοῖβερά τὴνούσε λεγόμενα κατ' ἀνθρώπου τινὸς ἀπισκέου, καθ' οὗ γενικὴ περιφρόνησις ἔξανεστη, διότι εἶχε καὶ αὐτὸς δεχθῆ ἐνεργείαν ὑποκριτίας, καὶ αἱ ὕδρεις καὶ οἱ γλευασμοὶ οἱ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἔκεινοι, περιεβόμβουν τοῦ Σωσθένους τὴν ἀκοήν, καὶ τῷ ἐρχίνοντο δτι κατ' αὐτοῦ ἐσφενδονίζοντο, διὸ καὶ ἐμπίνετο ὑπ' ἀπελπισίας. Πεποιημένος δὲ δτι μόνον διὰ θανατηφόρου μονομαχίας ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀπειλούσαν αὐτὸν περιφρόνησιν, ἐσκέφθη δτι ἀν πρόκειται ν' ἀποθάνῃ, προτιμώτερον εἶναι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν βίου πρὶν ἡ ἀτιμάσῃ τὴν συμφοράν του διὰ πράξεως χαμερπούς καὶ ἀνωφελοῦς. Τοιαύτα δὲ παίσια βυσσοδομῶν, διεμέτρα τὸν κοιτῶνά του διὰ μεγάλων, βρυμάτων, ἐπρόθερρες λέξεις διακεκομένας, καὶ προσῆπτεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν φοιβεράν του ἀπόρασιν, χωρὶς ν' ἀναλογισθῆ δτι αὐτὸς πρώτος καὶ μόνος προύκάλεσε τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῆς δταν ἐγκατέλιπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν,

ὅτε διὰ πάσης ἀτοπίας ἡψήρισε τὴν ὄργην τῶν γονέων του, ἀντὶ νὰ τὴν πραύην, ὑποσχόμενος ἐμφρονεστέραν διαγωγῆν. Τόση δὲν ἡ Ἑλλαψίς αὐτοῦ, τόσαι αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ ἀπειλαί του, ὡστε ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, νομίζων δτι προσενάλλετο ὑπὸ ληστῶν, καὶ τὸν εὔρε τρέμοντα τὸ σῶμα, τὸ βλέμμα παραφοροῦν, μόλις στηριζόμενον, καὶ δύναμιν ἔχοντα εἰς τὴν φιωνήν μάνον, δι' ἥς κατηράτο οὐρανὸν καὶ γῆν. Βλέπων δὲ αὐτὸν ἐν παραφορῇ καὶ ἐκλαμβάνων αὐτὸν βαρέως πυρέσσοντα, δὲν ἐτόλμα καὶ τὸν ἐγκαταλείψη, ἀν καὶ ἐρρόνει ἀρευκτον τὴν παρουσίαν ίατροῦ. Διὸ καλέσας τὸν θυρωρόν, τὸν ἐπειμψεις νὰ φέρῃ τὸν ίατρὸν, καὶ ἀμαρτιαὶ οὔτες ἥλθεν, ἐσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀμναΐδα, ἐπως ἐλθη καὶ ἐπιμεληθῇ τοῦ Κυρίου του, οὐ ἐφαίνετο ἐν κινδύνῳ καὶ ἡ ζωὴ καὶ τὸ λογικόν. Άλλ' ὡς τῆς ἐκπλήξεως! Η ὥραί τοι πρέπεια αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐπιέρχην εἶχεν ἀπέλθει εἰς Πετρούπολιν. Τὴν λυπήν ταύτην εἰδήσιν ἀπεφέρεις νὰ μὴ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν Σωσθένην.

Ο δὲ ίατρὸς διέταξεν ἀμέσως ίατρικὰ δραστηρία, διότι διέγνω ἐγκεφαλίτην δξεῖαν, προελθούσαν, ὡς ὑπώπτευεν, ὑπὸ θλιψίας ισχυρᾶς. Εξετάσας δὲ περὶ τούτου τὸν Ἀντώνιον, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὸ κατά τὸν Σωσθένην, τὴν θέσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀγωνίαν του, καὶ θεωρήσας τὸν κινδύνον ἐπείγοντα, ἐζήτησε νὰ συσκεφθῇ μετά τινος τῶν ὄμοτέχνων του. Αμέσως ἐσπευσεν ὁ Ἀντώνιος νὰ φέρῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐκειθεν μετέση περὸς τὴν Βαλερίαν, καὶ τὴν εἰδοποίησε περὶ τῶν φόβων τοῦ ίατροῦ ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ δτι περιῆλθεν εἰς τὸν ἐσγκτον τοῦτον κινδύνον διότι δὲν ἤδυνκτο νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Η δὲ, ἀμέσως ἐνθυμητεῖσα τὸ ὡραῖον μαργαρίτινον περιδέραιον δ εἶγε λάβει εἰς κληρονομίαν παρὰ τινος θείας της, τὸ ἐδωκεν εἰς τὸν Ἀντώνιον, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ σπεύσῃ πρὸς γνωστόν τινα ἀδαμαντοπώλην, καὶ νὰ τῷ τὸ ἀφῆσῃ ἀντὶ διαφυλάξῃ, θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν, νὰ δεχθῶμεν τὴν τελευταίαν... Άλλ' ὅχι! δ θέδες θὰ μᾶς τὸν διαφυλάξῃ, θὰ καμφήσῃ ὑπὸ τῶν προσευγῶν μου, καὶ θὰ τὸν σώσῃ. Ή! νὰ τὸν ἴδω μόνον, ο! νὰ ζήσῃ, η θ' αποθάνω τῆς λύπης.

Πολλαὶ παρῆλθον ἡμέραι καὶ ἐπετείνετο ἡ ἐγκεφαλίτις, τὰ δὲ δραστηριώτερα τῶν ίατρικῶν ἐμενού ἀτελεσφόρητα. Ηίτα εἶπεις εἶχεν ἀπολεσθῆ, καὶ μετά βιαίαν εἰσβολὴν τοῦ πυρετοῦ, συνοδευομένην ὑπὸ σπασμῶν, δισθενής δισθενής εἰς ἐπιχάτην ἀτονίαν· πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐξηντλήθησαν, καὶ ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου ἐφαίνετο ἐπιστᾶσα. Άλλ' αἰσθητὴ ἤρξατο ἐλευθερώτερον ἀναπνέων, αἱ πυρέ-

σουσαι παρειαί του ἀγγέλασαν, τὸ ἀτενὲς τῶν χα-
ρακτήρων τοῦ προσώπου του ἐλύθη, καὶ ὑπνος ἡ-
συχος τὸν κατέλαβεν. Εἶται γλυκεῖαι εἰκόνες ἀνέ-
τελον εἰς τὴν φρυγασίαν του. Παρήγορος ὄνειρος
τῷ παρέστησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν του,
προσέτι δὲ καὶ τὸν πατέρα του οὐχὶ σύνοφρον καὶ
ἐπιπλήττοντα, ἀλλὰ δάκρυα συμπαθείας ἔχοντα
εἰς τοὺς ὄφθαλμους. Μετ' ἐκπλήξεως εἶδε καὶ τὸν
Ἐλεονόραν λαμπροστόλιστον ὡς νύμφην, φέρου-
σαν τὸ λευκὸν ἐνδυμά της, τὸ λεπτὸν νυμφεύον
κάλυμμα, βασιλικῶσαν περιεσταλμένως, καὶ μετ' ἡ-
θους εὐδαίμονος καὶ σεμνῆς ταραχῆς, ἃς ἡ γάρις
ηὔδεχε παρ' αὐτῇ τὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότη-
τος. Οὐδέποτε ἦν ὥρκιοτέρα καὶ Ἐλεονόρα, διότι εἰς
τὸ τεθορυβημένον της βλέμμα ἐνέλαμπεν ἡ γαρέ-
της. Τῷ ἐφάλνετο δὲ ὅτι δὲν τὴν ὡδήγει ἡ εὐπεί-
θεια μόνη εἰς τὸν βωμὸν, ἀλλ' ἀνελπίστοῦ εύτυχίας
συγκίνησις ἐπεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἀλλὰ
τις ἡν ὁ εὐδαίμων, ὁ τοιούτους παλμοὺς εἰς τὴν καρ-
δίαν της διαγείρων; Τοῦτον δὲν ἐδύνατο νὰ ἴσῃ
ὁ Σωσθένης, διότι ἀχλὺς ἦγείρετο πρὸ τῶν ὄρθαλ-
μῶν του. Καὶ γνωστὸν μὲν τῷ ἐφάλνετο τὸ ἀνά-
στημά του, τὸ σῶμά του, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον μά-
των ἐπροσπάθει νὰ ἰδῇ καὶ ν' ἀναγγωσίσῃ. Νέα τότε
ἀγωνία τὸν κατέλαβεν ἐν τῷ ὑπνῷ του, πυρετός
ζηλοτυπίας, ἀπειλῶν νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν παραφροσύ-
νην, ἢτις πρὸ δύο ὥρῶν τὸν εἶγε περιαγάγει εἰς
ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἐν μεγάλῃ ταραχῇ ἥρξατο
παραμιλῶν πάλιν.

— Τῷ δύντι λοιπὸν, ἔλεγε, τῷ δύντι, Ἰλεονόρα,
δὲν μ' ἀγαπᾶς πλέον; Πί μήτηρ μου, η ἀδελφή μου
σοὶ εἰπον δτι θμην ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου. 'Αλλ'
ιδοὺ τώρα σὲ παρακαλοῦσιν ὑπέρ ἐμοῦ. Ο πατήρ
μου μὲ συγγωρεῖ. Ακούσον, μὴ μὲ φεύγης. . . Μὴ
νυμφεύσεται ἄλλον. . . 'Απόδος μοι τὴν ζωὴν. . .
θια γὰρ σ' ἀγαπῶ. . . πάντοτε. . . πάντοτε. . .

Ταῦτα δὲ λέγων, ἀνέστη ἡρέμα, ἥνεωξε τὸν διθύλυμούς του, . . . καὶ τῷ ἑφάσῃ ὅτι τὸ σκευασόν του ἐξακολουθεῖ! Εἰς τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης του εἶδεν ιστάμενον τὸν πατέρα του, ὡχρὸν ἔχοντα τὸ μέτωπον, τεβλιμένον τὸ βλέμμα. Ή δύτις του εξέφραζε ταραχὴν βαθεῖαν, πάνον ἐγκάρδιον καὶ σιωπηλόν· ἐν τοῖς διθύλυμοῖς του ἀπεικονίζοντο οἱ σπαραγμοὶ τῆς ψυχῆς του, καὶ ἡ φοβερὰ πεποίθησις ὅτι ἀν ἀπέθνησκεν ὁ μονογενὴς υἱός του, θὰ συναπέθνησκε καὶ ἡ γυνὴ του, εἰπλασίαζε τὸν ἀγῶνά του· διότι ἡ δυστυχὴ μήτηρ παρεδίδετο τότε εἰς θενάσιμον ἀπελπισίαν. Τοὺς ὄλοφυρμούς, τῆς ἀκούσης ὁ Σιωθέντης ἐξέτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, προσεγμειώσας πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, καὶ λαμβάνων ἀμφοτέρας, τὰς ἔσφριξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ήπειτα δὲ, καταπιεσὼν εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, παρεδόθη εἰς αἰσθάματα βίσικ, ὑπερβαίνοντα τὰς δυνάμεις του. Άλλ' ἐντὸς ὄλιγου ἀνεζωσγονήθη, καὶ ὁ ιατρὸς λαβὼν τὸν σφιγμόν του, ἐνέκρωζεν,

— Étudiez! ...

Ἄπεριγματος εἰσὶν αἱ ἄλλεπάλληλοι κινήσεις δι' ἣν οὐ μόνη Βιούς διέργεται, ἀπὸ τῶν βασάνων.

τῆς ἀπελπισίας μέχρι τῶν ἐκπτάσσων γυρῆσκ προσδοκήτου καὶ αἰφυηδίας, καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰπωμεν ποίκιλ ἐντύπωσιν ή λέξις αὗται σέσωθη ἀπετέλεσεν ἐπὶ τῆς μητρὸς τοῦ Σωσθένους, ὡς καὶ τὴν παράφορον γαρὴν τῆς Βαλερίας καὶ τῆς Ελεονόρας. Τὸ αὐτηρὸν πρόσωπον τοῦ Πρεσβύτερου περιγύθη αἴροντες ὑπὸ ποταμοῦ δικαιώμων. Ο δὲ Σωσθένης περὶ ἔκυτὸν περιφέρει τοὺς ὄφθαλμούς του, ἀνεγγύριστε τὸν μικρὸν κοιτῶνα, θν κατόκει εἰς τοῦ πατρὸς του, καὶ πέριξ τῆς κλίνης του τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς του, ὑφ' ὃν ἐνόμιζεν διτε εἶγεν ἐγκαταλειψθῆ, καὶ εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν διατελῶν τοῦ ἀνείρου του, ἐστήριξε τὸ βλέμμα τοῦ τῆς Ελεονόρας. Βλέπων δὲ αὐτὴν φέρουσαν τὴν συνήθη ἐνδυμασίκην της ἀνέκραζεν ὡς ἐν παραθυρῷ:

— Τὸ κάλυμμα, τὰ στέφανα τί τὰ ἔισι;...
Οὐ νυμφίος σου, ... τοῦ γάμου αἱ προπαρασκευή,...
τῇ ἔγειναι;

— Φεῦ! ὁ πυρετός, ἡ φρενῆτις ἐπαγγήλου, εἶπε,
μετ' ἀπελπισίας ἡ Ἑλεονόρα. Θέμποθέν... Θέμ-
ποθένω κ' ἔγώ, ἐπράτθησε, καὶ ἐπέσειν ὡς λειπού-
χοῦται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Βαλερίας.

— Μ' ἀγαπᾶ πάντοτε! ἀνέκραξεν ὁ Σωτήνης.
Δὲν ὄνειρεύομαι! Τὴν γεῖρα τῆς μητρός μου κρατῶ
καὶ φέρω εἰς τὰ χεῖλη μου! Ή αδελφή μου μὲ φίλε,
ὁ πατήρ μου μ' ἐναγκαλίζεται!... Ω! ποιά δι'
ἔμει εὔτυχία!

Άλλα τότε, τῆς μνήμης κατ' ὄλιγους ἐπικνεργο-
μένης μετὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀνεπώλητες διὰ μιᾶς
τὴν πρὸ τῆς ἀσθενείας φοιτεράν θέσιν του, καὶ προχ-
σε πάλιν διὰ διακεκομμένων λέξεων νὰ ἐκφράζῃ
τὴν ἀπελπισίαν του, λέγων ὅτι ἡ τιμὴ του εἶναι ἐκ-
τεθειμένη, ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς ζωῆς ἢν τῷ ἀποδί-
δουσιν. Άλλ' ἡ Βαλερία, ἐνυροῦσα τὸν λόγον τῆς
ταραχῆς του, τῷ ἐνεγείρεις χροτίων, καὶ τὸν πα-
ρεκκλεσσε νὰ τὰ ἀνκγνώσῃ. Οταν δὲ ὁ Σωτήσαντος εἰ-
δεν ὅτι τοῦτο ἦν ἐξόφλησις τοῦ νέου Λόρδου, δι' ἣν
τῷ ὕρειλεν αὐτὸς πασάτητα, καὶ ἤν τὴν Βαλερία ἐ-
πλήρωσε, τότε βαθεῖα μετάνοια τὸν κατέλαβε,
συναναψευμένη μετ' απεράντου εὐγνωμοσύνης, καὶ
ἡθελήσε νὰ ὄμολογήτη σῆκτα τὰ σφάλματά του, διὰ
νὰ ζητήσῃ αὐτῶν τὴν συγχώρησιν. Άλλ' ὁ πατέρ
του τῷ ἐπέβιτε σιωπήν.

— Σεληνὸν ἦτον, τῷ εἶπε, τὸ μάθημα, καὶ δὲν
θέλεις τὸ λησμονήσει. Καὶ διάγυθες ὅτι κατὰ τῶν
παγίδων τοῦ κόσμου, κατὰ τῶν κκκιῶν καὶ τῶν
ἔλαττωμάτων, τὸ ἀριστὸν φυλακτήριον εἰσὶν αἱ
πατρικαὶ συμβουλαῖ, ὅτε ἐν ἀσθενείαις καὶ συμφο-
ραῖς αἱ μόναι προσφυγαὶ εἰσὶν ἡ ματρικὴ θεραπεία,
ἡ αδελτικὴ ἀροσίωσις, ἡ συγγενικὴ ἀγάπη, καὶ
εἰμὶ βέβαιος ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θενὰ εἰπῆς ποτὲ
πλέον, ὡς συνθήκες ἀλλοτε· εἰς χρυσαῖς ἡ οἰκο-
γένεια!